

Arrest

nr. 90 071 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
 Veemarkt 5
 8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2012.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissingen in het repatriëringscentrum RC127bis te Steenokkerzeel bevonden en derhalve in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat de termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vijftien dagen bedraagt.

De eerste en de tweede bestreden beslissing werden ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen op 3 juli 2012, de derde en de vierde bestreden beslissing op 2 juli 2012. Derhalve is 18 juli 2012 respectievelijk 17 juli 2012 de uiterste datum waarop de verzoekende partijen een verzoekschrift tot nietigverklaring konden indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 1 augustus 2012 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld: *“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partijen stellen ter terechtzitting van 16 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 september 2012 opgenomen grond, dat de bestreden beslissingen de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) schenden, daar zij bij hun nieuwe asielaanvraag een stuk hebben neergelegd waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst slachtoffer zullen worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zowel de asielinstanties als de Raad dienen deze asielaanvraag ten gronde te kunnen behandelen, zoniet wordt artikel 13 EVRM geschonden. De verzoekende partijen wijzen erop dat *“het Europees Hof”* België het verbod heeft opgelegd hen te repatriëren en dat zij thans niet meer worden vastgehouden. Wanneer de verwerende partij zich aansluit bij de beschikking waarin wordt aangevoerd dat het beroep laattijdig is, repliceren de verzoekende partijen dat het EVRM primeert op *“de procedureregeltjes”* van de vreemdelingenwet en verwijzen ze naar een arrest van *“het Europees Hof”* van 12 april 2005.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partijen ter terechtzitting de laattijdigheid van het beroep niet betwisten en in hun verzoek tot horen van 21 september 2012 zelfs uitdrukkelijk erkend hebben dat het beroep niet binnen de termijn van 15 dagen werd ingesteld. Daarnaast dient aangaande

de door de verzoekende partij opgeworpen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM te worden benadrukt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 323) en bovendien kan worden gewezen op arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof waarin het Hof zich meermaals bevestigend heeft uitgesproken over de vraag of de beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen worden beschouwd. Vervolgens wordt erop gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partijen voeren nergens in hun verzoekschrift noch in hun verzoek tot horen noch ter terechtzitting aan dat de beroepstermijn van 15 dagen onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwenning zou uitmaken. Met betrekking tot het arrest van het “Europees Hof” van 12 april 2005 waaruit zou moeten blijken dat het EVRM primeert op “de procedureregeltjes” van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partijen met deze vage verwijzing doelen op het arrest Chamaïev en cons./Georgië en Rusland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 12 april 2005 dat zij in hun verzoek tot horen aanhalen, zij nalaten op enigerlei wijze uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier uit dit arrest blijkt dat het EVRM zou primeren op “de procedureregeltjes” van de vreemdelingenwet. De Raad wijst nogmaals op hetgeen hoger werd gesteld aangaande artikel 13 van het EVRM. Ten slotte doet het feit dat de verzoekende partijen van het EHRM een zogenaamde “rule 39” hebben verkregen, zoals blijkt uit de beschikking van 14 september 2012 van het EHRM die zij bij hun verzoek tot horen voegen, en België zodoende voorlopig het verbod werd opgelegd hen te repatriëren, geen afbreuk aan het gegeven dat voorliggend beroep laattijdig werd ingesteld.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op generlei wijze aannemelijk maken dat de Raad de artikelen 3 en 13 van het EVRM zou schenden door voorliggend beroep wegens laattijdigheid onontvankelijk te verklaren. Daarnaast voeren de verzoekende partijen met hun betoog ook geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN